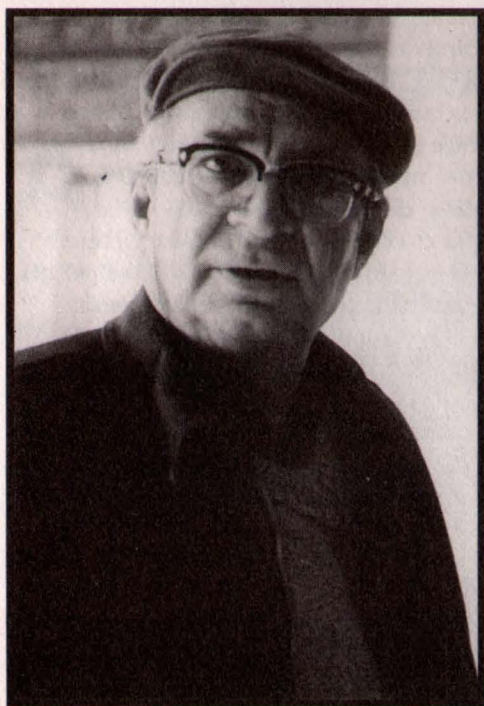

Ion Marinescu

De câțiva ani nu mai știam nimic despre Jeannot Marinescu. Se retrăsese din viața teatrală — de ce oare ?

Vestea morții lui, în luna septembrie, m-a surprins, m-a întristat, mi-a stârnit tot felul de întrebări. Și apoi, amintirile au început să curgă. Un mare actor, care timp de peste trei decenii s-a aflat în primul plan al breslei actorilor români, afirmându-se ca o personalitate complexă, de formă și de forță, în cele mai variate roluri, pe mai multe scene ale țării.

Pasiunea pentru teatru l-a propulsat pe scenă încă din adolescență. Elev fiind la Craiova, unde s-a născut la 22 noiembrie 1930, colinda satele jucând în trupe de revistă; a fost elevul lui Costel Rădulescu, reputatul actor craiovean, la un Conservator. A debutat la 17 ani, în **Școala nevestelor** de Molière, și apoi, după anii petrecuți la Craiova, unde a jucat roluri importante, a apărut la Oradea, la Reșița, la Ploiești și în cele din urmă la București, la Teatrul Regional "Barbu Delavrancea", la Teatrul Mic, la Teatrul Național.

Pe scenă, a purtat cu aceeași naturalețe și căciula, și coroana domnească. A fost eroic și romantic în *Cyrano*, crud și diabolic în *Izquierdo* din **Montserrat**, fantezist și poetic în *Starbuck* din **Omul care aduce ploaia**, jucăuș și

poznaș în *Truffaldino* din **Slugă la doi stăpâni**, profund gânditor în *Jacques Melancolicul* din **Cum vă place**, fermecător în *Richard Dudgeon* din **Discipolul diavolului**, jucând cu același har în **O noapte furtunoasă**, în **Ifigenia** de Mircea Eliade, în **Autobiografie** de Horia Lovinescu, dând viață scenică de intensă substanță unor voievozi — Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Vlaicu Vodă.

A ars cu intensitate, mistuit de patima arzătoare pentru teatru, stingându-se înainte de vreme și lăsând în urmă o bogată galerie de eroi dramatici înscriși în istoria teatrului și în memoria noastră.

Margareta Bărbuță

Cristian Tutză

"Aș vrea să mor în așa fel încât să se știe că viața mea nu a fost atât de anapoda încât să las după mine... faima unui smintic"

Don Quijote

Dacă ar fi fost să scriem despre Cristian Tutză înainte de plecarea sa spre marele spectacol al neființei, i-am fi compus, cu siguranță, un portret cât mai aproape de imaginea reală, folosind toate ingredientele rolurilor, călătoriilor, succesorilor, aspirațiilor, încercărilor, funcțiilor sau anecdotelor prin care ființa de materie a trecut, apropiindu-și prieteni sau construindu-și rivali. Dar n-a fost să fie să putem scrie mai multe despre el înainte... Iar acum, *după*, ce oare mai are importanță ?! Poate iubirile... poate pătimirile... poate talentul (incontestabil ?!, nerevelat ?!, irosit ?!), poate aripa de fum a unui suflet bogat... poate aripa de apă a unor tristeți ascunse... poate cioburile unei ființe contradictorii, nestrunite, neîncrezătoare... poate lumina viselor puse în rețeta rolurilor de către tânărul și frumosul actor... poate zgomotele surde ale zbaterii cotidiene... poate mirajul puterii, vremelnice atinse... poate regretele și neîmplinirile laboratorului lăuntric... Cine să aleagă ?!... O ființă care și-a ars — nedrept de prematur — rezervele de energie, dar care sperăm (noi, cei ce l-am cunoscut) să se recomande lumii spirituale ca un artist deschis perfecțiunii, care și-a căutat vocea singulară.

Mihai Lungeanu

